

Спадок

Автор:

[Галина Гаврищук](#)

Спадок

Галина Гаврищук

На планеті Земля люди разом планують видиме життя ? своїми думками. Це наш спадок, про який не всі знають, але він реальний. Те, що ми бачимо навколо – тільки відображення нашого несвідомого сумарного сну. Ми живемо в морі мисле форм, які залітають в наші буйні голови, здебільшого без запиту. Аналіз емоційного стану підкаже, чиї вони насправді... «Спадок» при відкриті віконце в цій завісі та дасть відповіді на деякі болючі питання («за що?», «доки?», «хто винен?», «звідки?»)... Познайомить з трьома векторами причин та наслідків подій, які існують у нашому тривимірному просторі. Прицілимось на вихід із зачарованого кола із повторенням подібних життєвих ситуацій з одним коренем причини... Та багато інших речей, які будуть помітні тим читачам, чиї проблеми спів пали. Використані елементи ченнелінгу впливають безпосередньо на наш зв'язок із свідомістю, яка на сьогоднішній день не має доступу до нашого сприймання через відчуття. Хронологія книги виконана по черзі надходження живих підказок, які супроводжували її втілення в життя...

Галина Гаврищук

Спадок

Частина перша

Птаха

Можливо, ми займаємось дурнею

Коли щось пишемо, сумлінням піддавшись...

Не думка, – запитання!

Воно летить у ввись.

І наміри благії, чи знати, що ти Є

Та можеш розказати про все, що не твоє...

Передаємо слово, —

Це птаха, а не я із вічного летіла....

Як в сітях полягла.

Чия вона? Від кого? Чи легко на душі?

Навіщо каламутить наш спокій в самоті?

Їй треба серце наше!

Щоб тишу загубити...

Тоді не та це птаха, яку хочу любити...

1

Нема нічого нового під Сонцем

«...Що було, – те і буде,

Що робилось, те і буде робитися.

І нема нічого нового під Сонцем...»

Евклезіаст.

... І все повторюється – історія, кризи, ситуації у відносинах людських. Все б нічого, але навіщо ж терпіння наше випробовувати, коли повторюється лихо? І до коли? Допоки ми не усвідомимо цю схему та не оволодіємо знаннями, яких бракує щоб вийти з того зачарованого кола. Якщо будова тіла й духу досконала, то і всі події в нашому житті мають правдиву основу... Ми самі можемо докопатись до причин та наслідків нашої ролі. Як прицілимось, так і влучимо...

* * *

– Подивись на себе зверху.

– Навіщо? Хто ти?

– Подивись як ти сидиш, що робиш і як виглядаєш.

– Яке тобі діло того що я роблю? Хто ти?

– Твоя свідомість.

– Моя.....? Мені гаплик...

– Висновок безглуздий.

– Тоді це твое..., хм.

– Не мое, це розум.

– Хіба ці поняття різні?

– Розум знаходиться в твоїй голові. А я тут, зверху. Мозок – це ідеальний природний комп'ютер, який зв'язаний зі мною нейронними імпульсами та

перекладає тобі ту інформацію, яку отримує від мене. Але, по-своєму, в залежності від його можливостей.

- Оп! Це як? Процесор може бути слабший або сильніший, натренований?

- В примітивному розумінні щось таке... Гм, не може бути, щоб ти на стільки «тупила»...

- Я тебе зараз відправлю кудись... Чого тобі треба? Розлютити мене чи налякати? Я ж не чую ніякого голосу! Чиі це думки? Коли я стала телепатом? Чи з'їхала з глузду?... Боже мій, Боже!

- Клас! Мене давно так не смішили... Аж розряд пішов! До слова - негативний.

- Чорний в тебе гумор... Мною трусить.

- Так ти змінила полюс з цікавості на страх.

- Мама!.. Тихо, тихо. Ще разок... Хто ти і з чого ти складаєшся? Я спокійна, спокійна...

- Я твоя свідомість. Ти мене створила. Всі емоції, думки, мрії, не виказані образи і докори, всі книги які ти читала, всі спостереження та почуття, любов і туга, радість та біль, цікавість і страхи, кожна твоя дія, хвала, брехня та правда, бажання та невдоволення, зло і добро... Всі слова, які злетіли з твоїх вуст, що ранили чи підтримували інших. Все тут, в мені. Як і натхнення та бажання пізнання. Це ти мене викликала на розмову, ти ризикнула і вийшла на контакт... Тобі набридло відчувати біль, розчарування і миритися із незнанням причин.

- А, це такий новий спосіб відчуття досвіду!

- Це не я сказала, а розум. Він все намагається ускладнити. Я розмовляю простими словами та поняттями, образами та спогадами про помилки чи досягнення. Наразі він керує тобою замість мене і намагається втримати владу. Старайся...

- ... Е-гей, де ти? Я хочу ще поговорити!

– Він мене прогнав...

* * *

Фізичне тіло і душа утворюють таку саму ж пару, як розум та свідомість. Душа як енергетична невидима клітина Бога тримає в тонусі наше фізичне тіло – передає йому енергію, інформацію, попередження, повідомляє причини хвороби, але ми її не завжди розуміємо. Її також можна назвати інтуїцією, голосом серця... Вона говорить емоціями та почуттями, а люди аналізують її розумом, який має іншу, допоміжну функцію...

Розум належить явному тілу. Він мислить, аналізує, запам'ятовує, контролює всі функції організму та отримує імпульси від свідомості, яка знаходиться поза межами людського тіла. Його справа – перекласти відчуття на мову слова, творчості, зв'язати всі деталі для того, щоб розпізнати істину. Але по факту на сьогодні він отримав над людиною повну владу. Виконує програму, яка блокує душу і свідомість та відмовляється добровільно співпрацювати з основними нашими провідниками. Наш розум геніальний, кмітливий і є скарбом для людини, але не єдиним складником загальних духовних можливостей. Якби зібрати всі цінності до купи, то людина перетворилася б на земного бога, для якого нема нічого неможливого...

Свідомість кожної людини – це складова загально-людської свідомості. І саме вона відображається на фізичному плані буття кожної країни та планети в цілому. Тіло і дух (те, чим людина дихає) завжди в гармонії. І говорити, що життя «не таке як хочеться», – означає що «не такий я». Адже щохвилини наша думка створює новий баланс у ментальній сфері Землі... Тому людство єдине.

Зробити кращим життя означає зцілити себе повністю – тіло і душу, перетворити розум з господаря (поверхневі судження) на помічника свідомості. Відновити функції нашого живого багатогранного тіла. Ми можемо скористатися підказками та інформацією ментального поля Землі. Тільки трішечки заглибитися в себе...

Думки літають в просторі, виходять із землі, води, вогню. Творець у них і в нас самих. Ніяке питання не залишається без відповіді. Проблема наша не така й велика, – піймати відповідь та усвідомити. Навчитись бачити та чути, відчувати

та мислити по-своєму, – не так, як прийнято кимось.

Ще є одна пара понять – яке питання, такого рівня відповідь. Назвемо носія інформації, яку шукаємо, енергетичною сутністю чи провідником. Людина сьогоднішнього рівня розвитку не має доступу до п'ятого, шостого та сьомого вимірів, де до знань можна торкнутись напряду. Тому подружимося з тими, хто її передає нам по запиту.

Не живі речі складаються з тої самої енергії, що і людина. Відмінність тільки в тому, що на них немає блоку, виставленого розумом. Запитувати можна навіть через дерево, яке переводить інформацію до нас без перешкод. І просити розум не втручатись у процес відчуття... Він послухається, не може суперечити нашим бажанням.

Для освоєння нових навичок зчитування інформації для початку бажано подружитись з ручкою та папірцем. Бо після любого запитання йде миттєва відповідь. Та, от халепа, – швидкість її звучання на фізичному плані завелика для тих, хто починає вивчати букви. Слова можливо пригальмувати чуть, щоб записати, а потім усвідомити. Не знаю, як у кого буде... Але коли записувала я, то фрази наче чекали, допоки не з'явиться попереднє слово на листочку.

І ще один важливий момент – писати те, що йде потрібно не свідомо, без розумового аналізу. Це буде потім, а під час фіксування потоку слів треба писати всі «дурниці» (як буде здаватись) і вже їх розкручувати далі. Коли пізніше розбирала відповідь, то кілька разів писала «не розумію чому, як, навіщо, що це таке, простіше, ще простіше і т. д.». Перший клас, одним словом...

Схиляюся до думки, що у кожного є своя особиста програма прийому відповідей із космосу чи мікрокосмосу (із себе тобто). Як на мене – для цього потрібен особливий стан. Намагатись стати трохи пригальмованим, змученим і розчарованим, відпустити радість і біль та (хай пробачать мене адепти) мати капельку скептицизму – не зациклюватись як перед боем. Результат не повинен вирішувати вашу долю... Чи яюсь так – буде що буде чи навпаки... Або сприйняти експеримент з гумором, без страху і поклоніння. Бо ми тут головні, все інше нам у поміч.

Якщо хто боїться, то в цьому є сенс. Це тіло повідомляє, що людина не готова. Тисячоліттями можливості людей блокувалися, навіювалися думки про неміч та

непорушність правил, про страх пізнання та небезпеку бути іншими, ніж сіра бездумна маса...

Людину просто необхідно було приспати, бо її збірний потенціал з усіх паралельних світів та часів рівняється силі планети. А коли об'єднати людство в єдине тіло, то і говорити годі. Що і казати про таємницю справжнього походження...

Приховати те знання можливо було тільки у випадку позбавлення людей навичок спілкування з своєю свідомістю, небесним батьком чи матір'ю, або іншими посланцями... Причому, до дуже мудрих та гордих собою (свого роду вчителів стада, які вважали себе відокремленими та більш пахучими, аніж пропачі) інформація доходила у спотвореному розумовим аналізом вигляді. Розум сприймав не думку провідника, а паразита (чи нечистої суті), котрий підключився до нього і видавав свої ідеї за «голос бога», ще більше вганяючи людство у прірву своїми порадами та відповідями.

Існують енергії високої та низької частоти. Високочастотна – енергія Творця. Низькочастотною енергією харчуються свого роду вірусні присоски, які видимі в четвертому вимірі. Хоча, деяких паразитів вдавалось навіть фотографувати чутливим об'єктивом... Найжахливіші – ті, котрих видно над аурую людини в районі голови... Саме вони утворюють блок між нашим розумом та свідомістю, навіюють програми поведінки, котрі спонукають виробляти для них їжу. Для нас вони чужинці...

Хотіло б ся коротше та простіше описати з ким ми можемо контактувати. Але неприємної ноти не уникнути. І в мене було розчарування, коли я тільки-но вникала в цю тему. Два роки тому в моєму житті почались деякі випробування. Саме тоді я почала писати. Коли зараз оглядаюсь назад, то бачу – ніщо інше б не заставило мене взяти ручку у ручку. Я була розчарована... Шукала відповідь: «За що?». І мабуть, небесам стало мене жаль – зненацька я відчула баритон на фоні хору. Але злякатись не встигла, бо мене огорнуло спокоем. І безмежний простір сяючого біло-салатового кольору, який неначе був моєю справжньою домівкою. По відчуттях – нема ні осуду, ні жалю, тільки тиха радість та любов... А ще якась незвична рівність... Ніби нема ні головного, ні неважливого... Єдине все, з матерії одної. Як у тілі нашому клітина, з якої складається все... А на землі – лиш мить, що пролітає немов вітер. Лиш нею я жила...

Наша думка про себе за звичай трохи вища, ніж реальність – один полюс. Другий – занижена по недооцінці. Хвала тому, хто потрапляє в ціль. Небезпека від спілкування з невідомим таки має місце. Якщо ви боїтесь через недовіру в себе чи хочете спробувати про «всяк випадок», – то на контакт може вийти якийсь «гуморист» і підлити страху.

Одна моя знайома про щось запитувала та явно відчувала миттєву відповідь. Однак, при цьому була злякана. Коли спиталася: «Ти хто?», то почула вирок: «Остап»... Більше цього робила...

Те саме може трапитись у випадку недооцінки чи надмірної самооцінки, – вас можуть «присадити» та розчарувати. Тому ще раз наголошую на тому, щоб керуватись виключно спокійним, медитативним станом, підкинутим життєвими обставинами.

У нас є здібності Творця, бо ми енергетично зв'язані. Добровільна згода приєднатись до його програм дасть нам захищеність і відчуття спокою, любові, співчуття і прощення. Ми – це Він і навпаки. Звільнитись можливо тільки наполовину. Людство – єдиний організм, тож вболіваймо за всіх...

Приєднатися до величі означає відчути себе земним богом. Це було в програмі нашого створення, допоки не втрутився вірус у свідомість... Можна назвати їх іншими словами – нечистий, наші вади, енергетичні вампіри, звірі. Та і від цього можна відсахнутись, бо їх можна прогнати думкою, що вірить в свою силу.

Також очистити своє мислення реально шляхом виходу за межі особистих інтересів. Власні вади не керують людиною, коли вона стикається з проблемами «вищого гатунку». Така людина неначе перетворюється на сонце і спалює всіх своїх паразитів. Після цього вона під охороною світла.

Але це зовсім не означає, що всі її земні проблеми зникнуть... Вони їй стануть байдужими через неважливість... І цілком ймовірно, що буде більше сліз... від співчуття. Зате зникнуть образи, провини, гординя, лютя. Вона як бджілка вилетить з вулика. А як людина – побачить, що працює для себе і пасічника.

...Коли ми відчуємо саме ТОЙ голос з серця, можуть политись сльози або здаватиметься, що це політ над землею... Всередині стане тепло і радісно, зникне страх та з'явиться справжня віра, яку не опишеш словом...

* * *

Задати перше запитання спонукав мене конфлікт сімейний.

...Коли ми почали сперечатись за дрібнички, то однаково накопичували роздратування. За природне право кожного мати різні точки зору на любі речі (!!!). Якби не це, – навряд чи щось змусило мене шукати у собі причину. Коли читала написане опісля, то жажнулася, яким осудженням кипіла. Та побачила, як змінилися думки мої після роздумів нехитрих. Відбився мій спокій у реальному житті... Адже, наш стан заразний...

А на початку я виписала із конституції усі свої права... Дочиталася, що критика е насильство і розкрутила тему відображення відносин у сім'ї на відносини між країнами і так далі...

Раптом відчула до себе запитання:

– Чи перша ти це читаєш? Чи допомогло це комусь змінити свій внутрішній світ для всіх?

Я знітилась і не знала що відповісти. Далі відчуваю:

– Якщо поставиш перед собою ціль космічного масштабу, всі сили світла злетяться тобі в поміч, і відповіді зможеш досягнути. Тільки не бійся, страх видумали люди.

– А як я зрозумію, чи правильна це відповідь? Від кого? Адже нам шепотіти може щось, що не є світло?

– Якщо на серці твоїм радість, і світ обняти хочеш ніжно, творити хочеш і сміятись, будь певна – ти не помилилась. А руки опустились, тяжко, чи лють якась, неспокій чи тривога, – сама знаєш звідки. А шкоду зробиш словом своїм, – то не мое воно!

Записувала далі не мислячи, як під диктовку. Потім написане розбирала, таке що невідомим мені було раніше.

– Чому писати стала я віршами? Я не поет, і римою не захоплювалася надто.

– Віршоване слово чисте. Із вишини воно, із сфери неземної. Послання надсилаються легкими хвилями всіх фраз. Тонкі тіла їх відчувають тоді, як вухо нерозумне. Дух почує слово без відома тіла земного. Бо блок на вас, – його потрібно зняти. Для чужих надто високе, не затушувати.

– Навіть якщо це моя фантазія, – подумалось мені, – в ній є якийсь сенс. Подивлюсь, до чого допишуся. Хай буде казка.

Коли свою ви станете писати книжку, запитуйте, – відчуєте у собі відповідь. Записуйте. І всьому написаному не довіряйте, допоки слово не ляже в текст віршами. Від нього керуйтеся. Не має слово звірини ні форми гарної, ні спокою опісля. Почуйте серцем наче:

Дитинко моя! Чи знаєш ти, що я завжди з тобою?

Коли не розумієш того, що бачиш, того, що твориться, —

Я тобі все поясню, – ти тільки питайся і слухай!

Не бійся сліз – мої вони. І як тремтиш, мороз проймає, —

Це – голос мій, дитя мое. В тобі живу – пізнай мене...

Тепер – борись і встань з колін!

Твори, шукай, у даль дивись, щастя візьми, не падай тільки...

Коли розум не зможе, то серце підкаже як усвідомити все, що не ясно. Розберемось в аналогіях речей, в об'ємному баченні всього, що нас оточує, – ситуацій, причин, наслідків... Бо усі наші факти, судження, здогадки – на сьогодні прямолінійні. А живемо ми у тривимірному просторі! І суть всього – не зовнішнє трактування, а об'ємне.

Моя справа – відпустити пташку. Хто схоче – за нею полетить.

Спільна відповідальність за помилку одного

«Для чого моїй волі судимою бути чужою совістю?»...

Біблія, 1-е послання до Коринфян.10: 29

Люди створені для того, щоб почуття й емоції свої плекати. А потім дух переробляє їх в енергію, якою заряджається усе кругом – темрява та світло, а також інша суть.

Якщо емоцію свою ви затиснули, не випустили з себе, – то функцію людини не виконали. І нащо ви тоді? Почнете хворіти, – це душа намагається пояснити, що шкоду собі робите. Ви можете приглушити її ліками, – тоді вже простір буде тебе лікувати по-своєму... через обставини, які душевний біль несуть або приниження – варіантів безліч. Допоки не почнете цікавитись, – чому все так, для чого?

Справжні таємниці є прості й доступні всякому, їх видно кожний день. Картина нашого життя – шамотна дошка. Чорне і біле необхідне однаково, бо на границі – перехід до розвитку. Тоді є рівновага.

– Що нам робити?

– Прийняти Темряву, у ній знання. Вона жива.

– Як можемо не помічати болю, любити за зневагу?

– Вона тут ні до чого, це звірі чужі.

– Хворіють діти. Це навіщо?

– Спасіння ваше. В них любові і сили вижити найбільше.

- А сльози матерів? Нестерпно! І муки вічні...

- Скільки жалю від співчуття приреченим! Не будь такого болю великодушного - загинуло б життя! Мої вони, ті дітки. Чисті! Взірець вони, добра складова. Всі невдоволені - дивіться! Не смійте плакати над тим, що не рівняється і близько до болю матері святого. Сліпі ви стали, нерозумні... Це вам наука! Не жорстокість, - любов моя і жертва діток. Відомо їм було про муки раніше, ніж народились. Посланці це мої - для світла. Це ангели земні. Так треба. Не в змозі ви все осягнути, тільки крупицю... Не наробіть ви стільки зла, - не було би такого. Та їх все більше... На жаль, серця жорстокі не пробити добром моїм, потрібні муки дітей невинних... Рятуйте їх, пора змінитись!

- А війни що? Також наука?

- Те ж саме майже, - і ще більше. Не було виходу тій люті і неспокою в серцях ваших. Немає винних і невинних, - єдине тіло ви..., і хворе - піддалися нелюбові тяжкій. Агресори в сім'ї те ж саме, що у масштабі більшому - лиш хворі. Та в люті вам не зрозуміти... Бо розділилися тілами, забули єдності всю силу. Не знаєте землі подяки, бо губите її щоднини. Та, варта вам себе пізнати, - все зміниться. Немає чарів, що сковують людей навечно. У вас живу. І цінність ваша в тому, щоб воскресали ви. Щоб здогадались...

- Тебе я бачила у цвіті. Це ти був?

- Я була.

- Ти жінка?

- Я не маю статі. Для сина - батько, для дочки - мати. І там, і тут я одночасно. Як ваша мати, життя вам дала та воліла щасливими вас знати, діти!

- Чому мене не зупиняла, коли я злилась на образи?

- Ти маеш право творити все на власний розсуд. Як хто сягав на твою волю, - ти так хотіла, нервувала. Твої емоції, дитинко, перетворились на отруту, якою нечисть вся наїлась, і збільшилася сила зла на світі всім.

– Якщо в мені ти, то чому не зупиняєш ворога мого?

– Не знаєш ти, що було би, коли б не втрутилося світло. Від долі злої зупиняють завжди обох, наскільки є можливим. Все ж, основні творці свого життя – є ви. І заражаєте навколо всіх – як радістю, так гнівом – не говорячи нічого! Діточки, що поміж вас живуть, перепускають через себе усі ваші думки. А потім вторять навіть мові.

Кінець ознакомительного фрагмента.

Купити: https://telnovel.me/gavrischuk_galina/spadok

надано

Прочитайте цю книгу цілком, купивши повну легальну версію: [Купити](#)